

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἑδρεύουσαν γῆν τῶν Παρθενώνων

Ἐγκαθίσταται καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
αὐτοχρῆστος παντοῦ καὶ λεπτά.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κατὰ φράγκα εἶναι μὲν ο.

Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη—δὲ κατὰ φράγκα εἶναι ὁ χ ε ρ ι.

Ἐκτὴ Μαΐου καὶ εἰκοστῇ,
μῆχοι πατέρων εὐδαστοί.

Πούτος ἐγκαθίσταται καὶ ἐνενηντα τρία,
δίσκοι μνημοσύων καὶ φιλοπατρία.

Φραουλίης καὶ Περικλέτους, ὁ καθένεός νετός σκέτος.

Ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω πῶς τιμώμενος Ταμίας
δεξιόστητος μεγάλης
δέμα φέρων ὑπὸ μάλης
ἀπεδήμησε τιμῶς ἐκ τῆς γῆς τῆς εὐνομίας.

Ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω, Περικλέτου, κεινηνός
πῶς λαθρέμπορος κλεινός
ἐπαξίως καὶ δικαίως ἐπαρκοσημοφορήθη
καὶ τὸ κράτος τὸ λαθρατὸν πῶς ἐκ λαθρεμπόρων βρίθει.

Ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω κοπετοῦς ἀγωνιῶν
καὶ παλμοῦς Παιουσιῶν,
ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω 'στην ἄλκιφοεργαρίᾳ
πῶς Κουβέρτο θείλου νέο τῶν Ρωμηῶν κηφηναρίᾳ.

Ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω καὶ ἄλλο φόρο σκυλοπότητη
καὶ θηλειᾷ γὰρ τὸν λαίμῳ μας σάν τοῦ δόλου τοῦ Κατοίχτη,
ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω πῶς θὰ φύγουν πανοικεῖ
καὶ ἄλλοι 'στην Ἀμερικῇ
πρὶν νὰ βῆσιν χωρὶς βρακί.

Ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω μέλλοντας προβιδιασμούς,
μὰ καὶ ἐκθέσει σάν τοῦ Στρατοῦ γιὰ προὔπολιτισμούς.
Ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω πῶς τὸν Κόντε τὸν Γεωργακῆ
τὸν ἐθῶμασαν ξηκὰ
φίλων πείσματα τρανά,
πῶς καὶ αὐτὸς τοῦ φοβερίζει καθεῖ ἴλιγο καὶ λιγάκι
πῶς θὰ πάρ' σ' τὸ παλάτι τὴν Ἀργὴν νὰ καταθέσῃ
καὶ κατόπι νὰ ξαπλώσῃ τῆς ἀρίστες ἐν ἀνάσει.

Ἐγὼ πρόσεμνα ν' ἀκούσω, Περικλέτου στραβοκάντη,
σοκαρὲ νοῦάρ πῶς κάνει
καὶ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ,
καὶ τὸν κόσμον προσκαλεῖ
πρὸς διάπλασιν ἡθῶν
καὶ πρὸς βίον ἀγαθόν.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσεμνα στιχομουθίας Ράλλη
καὶ Καλογεροπούλου,
καὶ σὲ πακάδες ματυλιῶν καινούριαις χερσὶν πέλλι
κἀποὺ Βοκοτοπούλου.

Π.— Σκόνη τρώγει, σκόνη ρούφα,
παραπλήθυναν καὶ ἡ μυτιγες...
Φ.— 'Στὸ μνημόστονον τοῦ Φούφα,
Περικλέτου μου, δὲν πῆγες;

Δάφνης ἐκοφες κλωνάρια;
δὲν ἐσῆκώσες μ' ἐλπίδα
τὸ κεφάλι τὸ σκυφτό;

Κι' ἄλλα νέα παλληκάρια
'στην Ἑλληνικῇ πατρίδα
'βρῆκαν τάφο ζηλευτό.

Κόττα τούρανοῦ τὸ χρώμα...
μὲς 'στὴν πλάσι τὴν μαγκούφα,
μὲς 'στὰ χάλια μας αὐτά.

Κάτι μένει τὴν ἀκόμη,
ὅπου βγάξει σάν τὸν Φούφα
παλληκάρια λατρευτά.

Κάτι μένει, ποῦ σὲ κάνει, Περικλέτου μου γορολά,
νὰ ξεγάλης τὴν σαπίλα,
κάτι μένει, ποῦ σοῦ λέει: δὴναί καὶ ἐλπίδα πέρνει,
καὶ μυρτιαὶ καὶ δάφνης σπέρνει.

Καὶ θαυμάζω καὶ ἄπορῶ
πῶς σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
βγαίνουν, Περικλῆ κουτῆ,
σάν τὸν Φούφα μαχηταί.

Πῶς σὲ τοῦτο τὸ λιμέρι,
ποῦ τὸ τρώει κάθε μὲδα,
μαχητῶν προβάλλει χεῖρι
καὶ ἀπ' ἀγκάθια βγαίνουν ρόδα;

Τὶ παράξενο καὶ τοῦτο μὲς 'στὸ βούρκο νὰ φουτρώνω
τὴν ἀκόμη παλληκάρια, ποῦ ψυχὰ καὶ νόον φερώνω.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα ρητορικὸν βρισιδί
μὲ τόνον εὐφραδίῃ,
καὶ πῶς ἐμονομάχησε μὲ τὸν Διγαλειδῆ
τοῦ Ράλλη τὸ παιδί.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα καὶ πάλιν κατ'αὐτάς
πῶς κάποιος ξανσοῦφρασε θεϊνὸς κλεφτοκοτῆς
τῆς κότας τοῦ Κορραῖτη,
κι' αὐτὸς δικαίως θυμωθεὶς
πῆγε παραίτησι εὐθύρῃ
νὰ δώσῃ στὸ Παλάτι.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα πῶς πατριῶται μαινόνται
'μπρὸς' στῶν Ταμείων τοὺς βωμούς,
καὶ πῶς τοῦ κράτους τοὺς νομοῦς
νέοι λογοπονηδικοί νομοταγῶδες λυκαίνονται.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα πῶς θὰ μετὰ μαρτυρήσουν
μὲ συζητήσεις εὐθύνων τραπονομιολογοί,
καὶ πῶς θὰ φύγουν Βουλευταὶ καὶ πάνε νὰ μωρῶσουν
Βλαχοδημάρχην ντισταγῆ πανεύσομον τσαροῦχι.

'Εγὼ πρόσμενα ν'ἀκούσω πῶς ἀμείλικτον τοῦ νόμου
τὸ ταικοδρι θὰ φανῆ,
προτοῦ κι' ἄλλη μηχανὴ
τοῦ γνωστοῦ τραχιοδρόμου
ζεματίση παρ' ἑλίπια μὲ τοὺς ζέοντας ἀγμούς της
τὸ πετοὶ κι' αὐτοῦ κι' ἐκείνου,
καὶ λαὸς τυμπακοκρούστης
κρούση τύμπανε κινδύνου.

'Εγὼ πρόσμενα ν'ἀκούσω πῶς θὰ πάῃ στὴν Εὐρώπη
κάθε κεφαλή τοῦ κράτους, κάθε πρῶτος σεβαστός,
ἐγὼ πρόσμενα ν'ἀκούσω πῶς μοιραίως κατακόπη
μ' αὐτοκίνητον δροματον κάποιος εὐτυχῆ ἀστὸς.

'Εγὼ πρόσμενα ν'ἀκούσω, Περικλέτο μαλαγάνε,
δὲς ἀκούε κάθε μέρα στὴ Ρωμαϊκὴ φαγάνε,
πῶς ποτὲ δὲν θὰ πεθάνῃ
κι' ἐν βοῇ θὰ ζῆ καὶ γδοῦπε,
πῶς κι' ἡ Δόξα καταρθάνει
στὰ νερά της δρονοῦπω.

Πῶς ἐδῶ θὰ καταρθεύουν Βασιλεῖς καὶ Βασιλικοί,
καὶ στὰ θέατρα, μαζέτα,
πῶς ἀφίκαν τὴν Ζοζέτα,
κι' ἔπικσαν τὴν 'Οδαίσκη.

Καὶ Δημοτικὰ Σχολεῖα
πῶς παρέτρησαν ἐκεῖ
γὰρ νὰ μάθουν θηϊκὴ
καὶ πατριδὸς μεγαλειεα.

'Εγὼ πρόσμενα ν'ἀκούσω πῶς ἡ σύγχρονος φυλὴ
τῶν Ρωμηῶν ἠ'τροπαλὴ
κουρασεῖται ἀπὸ τὰς τόσας διδαχὰς τῆς θηϊκῆς
ἔβγαλε, βρὲ Περικλέτο, καὶ τὸ φύλλον τῆς συκῆς.

'Εγὼ πρόσμενα ν'ἀκούσω πῶς καὶ σύ, σαχλοχαζέ,
ἔγινε σαλιάρης τῶρα καὶ κρονόλητρος μπιαζέ,
καὶ γυρθεῖς συγκινήσεις, κι' ὑψηλὰ φρονήματα
εἰς τοῦ Ζῆπ καὶ τῆς Ζοζέτας τὰ τρελλὰ κουνήματα.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα συγχρόνους νεανίαις
τοὺς σεμνολόγους νὰ γέλοισιν
καὶ γὰρ Ζοζέταις νὰ μωρῶσιν
στὰς ὄρας τῆς ἀνίας.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα, βρὲ Περικλέτο, πάλι
πῶς ἀπὸ νέους μαθητὰς τῆς Ἐφχαγὰ δισκάλοι,
ἐγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα συμπολιτῶν λαρυγγίκα
γὰρ τῆς καινούριας ἐκλογῆς πῶς κἀνοῦν ψευδαμούς,
καὶ πῶς νηπίων δυστυχῶν κατέβηκαν τὰ ζύγκια
μὲ τὰ πολλὰ τραγέματ'α καὶ τοὺς ἀθλητισμούς.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα πῶς ἔκαμε συμπόσιον
σὺν τοῦ Βαλταῖομοῦ τὸ γνωστὸν ὁ πάδες μας κι' ὁ δεινας,
καὶ τίποτε δὲν ἔβρισε κ' ἐν ἑρῶν κ' ἐν δειῶν,
ποῦ δὲν ἐρρίφθη κυνικῶς σὲ πεινκαμένου κύνας.

'Εγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα πῶς σὲ καθρέπτας ρύπων
κατώπτησαν τοὺς ρύπους τῶν κινάβρια τῶν Μενίππων,
ἐγὼ ν'ἀκούσω πρόσμενα πῶς ἔνα μαῦρον ἔλος
ἔγινε τὸ Ρωμαῖκο χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
καὶ στὸν καθένα μὲ φωνὴ νὰ ξεφωνίζῃ : μὰχου
δεινὸς περὶ στομάχου,
καὶ τίποτε μάρτυς μόνον
κοιλιακῶν ἀγῶνων.

Τίτοιο ν'ἀκούσω πρόσμενα, ξυλένε παπαγάλο,
πλὴν ἄκουσα πῶς γίνεται μνημόσυνο μεγάλο
καὶ γι' ἄλλους νέους μάρτυρας καὶ γι' ἄλλα παλληκάρια,
καὶ δάκρυα κυλοῦν γι' αὐτοὺς ὡπὼν μαργαριτάρια.

Κι' ἐπῆγα στὴν Μητρόπολι νὰ δῶ καὶ νὰ πιστέψω
ἂν γίνεται μνημόσυνο καὶ μαχητὰς νὰ στέψω,
κι' ἰδοὺ πολλὰ κατὰνεῖς προσηγομιῶν κόσμου,
καὶ δίσκος ἀπὸ κόλλυβα πολυτελεῖς ἐμπρὸς μου,
καὶ γύρω δάφναις καὶ μυρτιάς,
μὰ καὶ σπ.θόβολαις ματζιάς,
καὶ τῆς σημαίας ὁ σταυρὸς καὶ τὸ γαλάζιο χρῶμα,
ποῦναι μέγ' ἀλὰ σύμβολα γιὰ τοὺς χαζοὺς ἀκόμα.

Κι' ἐρώτησα περίεργος : καλοὶ μοῦ συμπολιταί,
ἀλήθεια πῶς καὶ σήμερα μνημόσουνον τελεῖται
θυσίας ἀληθιμόντης
ἠρωτικῶν μαρτύρων,
κι' ἐμπρὸς σ' αὐτοὺς τὸ γένυ της
προσκλίβει πλάσις ἔβρων ;

Κι' ἐκείνοι μούπαν : ἀληθῶς, μέγ' ἀλὰ παλληκάρια
καὶ τῶρα μνημονοῦνται, καὶ δάφναια κλωνάρια
τῆς μνήμης τῶν τῆς ἑρῆς τοὺς δίσκους στεφανοῦνον,
καὶ τουφεκιάς ἀρματωλῶν τὸ φρόνημα τῶνόνον.

Πολὸ περίεργον κι' αὐτὸ μοῦ εἰπεται τοὺς εἶπα,
ξυλένε παρλαπίπα,
σὲ τέτοιων χρόνων θετικῶν περιστάσεων μεγάλους
νὰ κάνετε μνημόσουν'α στὸν Φούρα καὶ στοὺς ἄλλους.

Γιατὶ κόλλυβα καὶ πάλι ; πῶς αὐτὸ τὸ πανηγύρι ;
ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς οἶς ἔβλε τόσος ἐθνομισσμός ;
μὴ οἶς καίρη, συμπολιταί, τοῦ Μαῖου τὸ λιποῦρι
καὶ θαρρετὲ πῶς οἶς φάγει νέος πατριωτισμός ;

Σεῖς οἱ τόσον λογικοί,
οἶς οἱ τόσον πρακτικοί,
τὸν πολῦτιμο καιρὸ σας κοιτουροῦ νὰ χάνετε
μὲ παραφορὰς χυδαίας,
καὶ μνημόσουν με τὸση συντριβὴν νὰ κάνετε
στοὺς προμάχους τῆς ἰδέας ;

Τὶ μεγάλη σας ἔντροπή !
κι' ἔπειτα μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ
καρτερετὲ προκοπῆ,
καιοτέρασι, λερτά.

**Τὸν πᾶσι 'στὸ Παλάτι νὰ προκπονεθῇ
πὼς θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ μὴν προατηθῇ.**

Ἔτσι τώρα καρτερεῖτε νὰ γενθῶν Στρατοὶ καὶ Στόλοι;
καὶ μὲ τοῦτο τὸ μισαλὸ
περιμένετε καλὸ
καὶ νὰ πάρετε τὴν Πόλι;

Δὲν εὐσίδεστε τὸ δάκρυ σας; πῶς ἔτσι τὸ σκορπᾶτε;
γιατὶ μὴ δάφνας στέφεται παλληκαριῶν κροτάφους;
μὴ γὰρ διασκέδασι' στὰ μνηματὰ τῶν πᾶτε
πλῶς καθὼς πηγαίνετ' ἐστὺς; κινηματογράφους;

Πόσοι τοὺς εἶπα, Πέρι κλη, κουνώντας τὸ κεφάλι,
κ' ἔξ ὄψεως ἤχησε φωνὴ παρὰ ποτε μεγάλη.

**Καὶ πάλιν φωνῇ
φωναῖζει τρανῆ.**

Ἦτροπὴ νὰ στεφανώνετε προμάχους φοικαράδες,
καὶ, Ρωμηοί, νὰ στέφεται μονάχα κοιλιαράδες,
ποὺ μόνον ἔχουν σάβην
τὴν βρωθὴν καὶ τὴν πύθιν.

Ἦτροπὴ σας νὰ προσέχετε 'στὸς ἥρωας ἐλαίνους,
νὰ δρέπεται κοτίνους
γὰρ Φραγκολοιβαντίους.

'Αλθῆμα τώρα ἔντροπεται
κανένας νὰ σὰ; ὅθι
γὰρ Φούφης νὰ δρέπεται
χλωρῆς μυρτιῆς κλαδί.

ὄνειροπλόκου λεβεντιῆς; κ' ἰδεοδῶν μακτύρων,
ὅπου τοὺς παρεπλάνησαν οἱ κόσμοι τῶν δειρῶν.

'Ἐτοὺς προμάχους τῆς ἰδέας καὶ τῆς ἰθνηῆς λαχτάρας
δάκρυα μὴ χύνετε...
σκέπτεσθε περὶ λαπάρας
πῶς νὰ τὴν παχύνετε.

'Ἔστω μόνον ὁ παρῆς
ὁ τὴν δόξαν ἐκολάπτων,
καὶ ποτὲ παραφορᾶς
μὴν κυττάζετε εὐεξάπτων.

Σετὶ ὀπάρχετε μονάχα γὰρ φαγάδων κόμματα,
γὰρ χορούς, γὰρ πηγηγύρα, σαρκασμοὺς καὶ σκώμματα,
καὶ τὸ δάκρυ σας ἀκόμα
νὰ μὴν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ σαρκασμοὺς καὶ σκώμματα
σ' ὅ, τι λέγεται μεγάλη.

'Αμμ' αὐτὸς ὁ Φούφης πάλι
ποὺ 'ξεφύτρωσε' στὴ μέση; ...
ἐσκυψε κ' αὐτὸς κεφαλί;
'Ἐτῆνος ποτὲ του θέαι;

Γιατὶ φαίνεσθ' ἔτσι βλάκες
κ' ἔχετε θλιμμένον ὄρος;
οὐκ ἐξ ὀδρομιῶν πλάκες
ἐτραῖε ποτὲ τὸ ζῆφος;

'Ἐμαθε κ' αὐτὸς τοὺς τρόπους μιᾶς ζωῆς πολιτισμένης;
'πῆγε κ' ἐντὸν Βιαρίτης;

Ἔσθε; ἐμπρὸς ἐστὸν Μικμμωνὰ νὰ κάνετε μετανοία,
τὰ χέρια σας δὲν ἔγινον γὰρ ἀμάρταντα στεφάνια